

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๓๑ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๓๗

ขอพระ

โยม: ข้าพชายน้อยอยากได้พระหลวงปู่ไปอยู่นำ ขอหลวงปู่ช่วยพิจารณาแต่

พระ: ไปหาวัดที่หลาย ๆ ไป อยากได้ที่นี่แต่พระท่านบออยากไป ผู้ใดก็มาเต็มอยู่กับหลวงตาบ้างนี่ ยาบ ๆ ๆ อยู่ที่นี่ ไส้ไปไส้ก็บไป ไปหาจับเอาเต๋อตามนั้น ได้ยินบไปหาจับเอาพระอยู่ตามนั้น ไส้ไปก็บไป ไปหาจับเอาไปถ้าอยากได้

ถ้าผมบได้บนี้บเอา บ่เฮ็ดดอกวัด (บ่สร้างวัด)

ไส้ไปเพิ่นก็บไปจะเฮ็ดจั่งใด ไปหาจับเอาไป แต่ระวังสันพร้าวเพิ่นจะใส่หน้าผากเอา เต๋อละ มีแต่จะจับทำเต๋อียบบ่เบ็งสันพร้าวเพิ่นบได้บนี้

บ่พอได้อยู่บ่ครับ

มันบได้บนี้จะให้ว่าจั่งใด จะให้ช้อยสั่งพระองค์นี้ไปอยู่หั้น ให้พระองค์นั้นไปอยู่หั้น ช้อยสั่งบได้ดอก มันเป็นเรื่องธรรม เป็นอัยาศัย นอกจากเป็นการแนะนำหรือเป็นอุบายเท่านั้นละ จะไปชี้ให้องค์นี้ไปอยู่หั้น องค์นั้นไปอยู่หั้นช้อยบ่กล้าชี้ดอก ตั้งแต่ช้อยไปอยู่นำพ่อแม่ครูจารย์มันเพิ่น พวกญาติโยมเขามาขอเอาช้อยไปจำพรรษาด้วย เพิ่นกะว่า นี่เขามาขอแล้วสองเทื่อสามเทื่อ ท่านมหาวาจจั่งใดไม่เห็นตอบจักเทื่อ ข้าพชายน้อยไม่ได้มาเพื่อไผ มาเพื่อพ่อแม่ครูจารย์ผู้เดียวเท่านั้น เพิ่นเลยเจียบเลย จั่งชั้นแล้ว เฮาบ่ลืม

เลยลิปได้ตัวชั้น

มันจะบได้ตัว จักชีว่าจั่งใดแล้ว ยาบ ๆ จั่งชี้แล้ว จะไล่บ่องค์นี้ไปอยู่หั้น องค์นั้นไปอยู่หั้น ช้อยบ่กล้าสั่งดอก มันเป็นเรื่องบ่แม่วินัย ถ้าวินัยนี้สั่งขาดได้โลด

มาด้วยความจำใจ จะได้หรือบได้ก็แล้วแต่หลวงปู่จะเฝดดอกครับ นอกนั้นบ่เอา ถ้าบได้บ่อนนี้พวกผมกะเลยสิจะบ่สร้างดอกวัด

พระ: ครั้นแม่นผู้หญิงบได้บนี้บเอาไผในโลกว่าจั่งชั้นตัว

โยม: ครับ ๆ บ่สร้างเลยครับ ครั้นบได้พันธุนี้บเอาเลยครับ

พระ: บได้พันธุนี้บเอาเลยบ ไร ๆ ๆ

โยม: ตั้งใจมาโดนแล้ว (ตั้งใจมานานแล้ว)

มันเป็นจั่งใดละ พันธุทางพุ้นมันเป็นจั่งใด ถึงจะหันใส่พันธุทางนี้พันธุเดียว พันธุทางพุ้นเป็นจั่งใดละ

ผิดกันอยู่ครับ มันมีบ่อนผิด

พระ: เอาบ่อนเต๋อวินี บได้บ่อนนี้ก็บเอาไสเลย โปดอิหสิสึเนาะ โฮ้ย พระก็หลาย

ๆ เพื่อนอยากมาหาเฮาเนี่ย ไล่เพื่อนไปไสมาไส เฮาก็บ่กล้าไล่ พ้อออกชื่อว่าจั่งใดละ

ชื่อ.....ครับ

เป็นจั่งใดถึงอยากได้แต่พระพันธุนี้

อยากได้ครับมันพันธุข้าวดี ข้าวพันธุดี

ทางพันธุนาเองเฮาเป็นจั่งใดเดี่ยวนี้

ก็เป็นข้าวพันธุพื้นบ้าน กินก็อิมก็พื่ออยู่ครับ รัฐบาลเพิ่นเปลี่ยนได้ก็อยากเปลี่ยน
บ้างครับ ที่นั่นเป็นตงครับ เป็นตงดิบ

ตงใหญ่ปานใดละ

มี ๗๐ ไร่ครับ เป็นตงมีฝั้งหลาย

มีต้นยางหลายอยู่ดี อย่าไปทำมันดีฝั้งนะ

ใครไปลักปรับ ๕,๐๐๐ บาทครับ

ก็ต้องอย่างนั้นซี นี่ฝั้งข้อยมาเต็มอยู่เนี่ย มาทุกปี มันเย็นบ่อนไหนก็มาอยู่บ่อนนั้น

กกลางใหญ่กว่าของหลวงปู่ครับ

แต่ก่อนมันก็ใหญ่แล้วอยู่เนี่ย โถ เทาถึงน้ำต้ว

มีป่าข้าวสาร ป่าตาวคือกันครับ

มันเป็นตงเต้ พวกกันรักษาไว้ดี ๆ เต้อ เป็นที่ของไผละ

ที่ฝีป่าช้าครับ

มีเวลาว่างจะให้พระไปเบ็งตอก ครันว่างดี อยู่บ้านใด

นาเองครับ

อยากได้แต่พระพันธุนี้

ถ้าได้พันธุนี้จะอยู่จั่งชั้นแหละครับจะบ่เฮ็ดอีก ได้เณรก็เอาครับ อย่าว่าแต่พระ
ได้เณรก็เอาครับถ้าเพิ่นไป ครันเพิ่นย่านอยู่ พวกผมจะไปนอนเฝ้าอยู่ตอก

ย่านหยัง ย่านฝี

ครับ

เพิ่นบ่ย่านตอกพระเณรวัดนี้ บ่ย่านฝีตอก ฝีตายเพิ่นบ่ย่าน เพิ่นย่านแต่ฝีเป็น ฝี
เป็นละย่านต้ว มันหลอกปลิ้นปล้อนทุกอย่างนั้นแหละ เอาให้ล่่มให้จ่มได้อีหลี ฝีตายมันบ่
หลอกตอก เจ้าเคยมาวัดนี้หลายเทื่อแล้วดี เจ้าจึงอยากได้พระพันธุนี้

ครับมาหลายเทื่อ มากตั้งจะมาขอพระแต่บ่กล้าเว้ากะหลวงปู่ มาหลายคนจั่งหัน
แล้วก็กลับเลย ตั้งใจจะมาขอพระเว้าแต่อยู่บ้าน

ครันแมนสาวก็ไปเบ็งหลายเทื่อแล้วว่างั้นเถาะ

หลายเทื่อโพตครับ

สาวบ้านนี้งามปานไต่เบิ่งไว้แล้วว้างั้นเถาะ

ครับ แต่บ่กล้าเว้าครับมันอาย ฮักลูกสาวเศรษฐีบ่กล้าเว้ามันทุกซี้ใจเปล่า ๆ

ไปขโมยฮักลูกสาวเขาแต่เหิง บ่ฮู้จักอีหิวว้างั้นเถาะ พ่อแม่บ่ฮู้จักเลยว้างั้นเถาะ

ครับ

โถ โปดแล้วนี่

แต่นี้ฆ่ากะตายชายกะได้ดอกครับยอมแล้ว ว่าแต่โผตให้ก็พอแล้ว ได้เชื่อได้พันธุ๋
หน้อยครับ มันโสตายเพราะมักสาวกะได้

ภาษาภาคอีสานเว้าสนุกดีอยู่ดี โสตายคือว่าสละพอแสงแล้วจึงมาว้างั้นเถาะ ไว้
ข้อยจะพิจารณาดอกครันเจ้าลงขนาดโสตายแล้ว

ครับโสตาย ถ้าบ่ได้พันธุ๋นี้ก็บ่เฮ็ดชะเลย อยู่จั่งชั้นแล้วตามบุญตามกรรมไป แล้ว
แต่หลวงปู่จะกรุณาโผต

จะพิจารณาก่อน เตียวนี้ข้อยกำลังสร้างอยู่วัดหนึ่งทางกสะเกทอนนี้

ไปเห็นอยู่ครับ

ไปเห็นแล้วดี เป็นจั่งใจงามบ่

งามครับ

พันธุ๋นั้นเป็นจั่งใจดี พันธุ๋นั้น

พันธุ๋นั้นก็ดีครับ อยากได้อยู่ครับ

พันธุ๋นั้นก็ออกไปจากนี้ได้ ครันบ่ตีเอาไปฆ่าหมวัดเตอ พันธุ๋นี้แหละ ข้อยบ่เสีย
ตายดอก ครันบ่ตีข้อยบ่เลี้ยงไว้ดอก ครันเลี้ยงไว้มันจะแพร่พันธุ๋

ครันได้พันธุ๋นั้นก็โคอยู่ อยู่หั้น โอ้ย บ่ฆ่าดอกครับ มีแต่จะเอาน้ำหัดไว้ครัน
เป็นต้นไม้กะได้ หายากพันธุ๋นี้ พันธุ๋นี้ดีดี

หลวงตาเว้าจั่งซี้เคยได้ยินจักเทื่อบ่ละ จั่งซี้แล้วแล้วแต่เรื่องมันมาเรื่องใดมันไปได้
ทุกเรื่องนั้นแหละ มาเรื่องไหนไปเรื่องนั้น ๆ

ไป จะได้ลาเพิ่น

ไป ไปชะ

ครับ พิจารณานะข้าน้อย

จะพิจารณาดอก ทางนั้นอย่าให้เขาเอาผัวก่อนดีละ ทางนี้ไปเห็นแต่บ้านฮ้างบ่ได้
ดี เห็นบ้านฮ้างมันผิดหวัง

เรื่องคนมาขอพระนั้นมากต่อมากแหละ แต่เราไม่เหมือนใคร ไม่ได้สั่งสุ่มสี่สุ่มห้า
ไป ใครอยากได้ก็สั่งให้ไป ๆ เวลาเสียมาแล้วมันลำบาก เพราะฉะนั้นจึงไม่กล้า อย่างเรา
ไปอยู่หนองผือ เวลาหน้าแล้งเราก็ไปเที่ยวทางป่าทางเขา บ้านเขาอยู่ริมป่าริมเขา เรามา

เขาก็ว่าเหวละซิ โอัย แดกกันมาทั้งบ้านเลยนะ เป็นร้อย ๆ คนมาขอพระ มาขออาจารย์ มหาบัวให้ไปจำพรรษาด้วย โอัย ว่าเหวเหลือเกิน พอท่านหนีแล้วเย็นไปหมดแถวนั้น จึงมาขอท่าน ท่านว่า เออจะพูดกับท่านให้ ไปเสียก่อนนะจะพูดกับท่านให้ละ ไปประมาณ สักอาทิตย์หนึ่ง เสียบบ่เห็นได้ย็นหน้าย็นหลัง กลับมาอีก ยกขบวนกันมาเลยหมดทั้งบ้าน แหละว่าไง

ไปคอยนานไม่เห็นเลยนี่ จวนเข้าพรรษาแล้วก็รีบมาอีกเขาวางั้น พอตีเขามาครั้งที่ สอง

โอัย ยังบ่ทันเว้าให้เพิ่นฟัง สิเว้าละคราวนี้เต๋อ จะเว้าละ ไปพากันกลับเสียก่อน สอง หนแล้ว พากันกลับเสียก่อนจะเว้าให้เพิ่นฟัง

พอเราเข้าไป นี้ว่ายังงัยท่านมหา เขามานิมนต์ ๒ หนแล้วนะนี่ เขานิมนต์ให้ท่าน มหาไปจำพรรษากับเขา ท่านมหาจะว่ายังงัย กระผมไม่ได้มาเพื่อญาติเพื่อโยมเพื่อผู้ใดทั้ง นั้น กระผมมาเพื่อพ่อแม่ครูจารย์องค์เดียวนี่เท่านั้น ท่านเลยเงียบเลย พอเขามาทีหลัง โอัย ท่านบ่ไปแล้วละโยมเอ๊ยพากันกลับเสีย มา ๓ หน

เรื่องธรรมเป็นอย่างงั้นแหละเรื่องธรรม เรื่องวินัยบังคับได้ เรื่องธรรมต้องให้เป็น ตามอรรถาจารย์ ท่านก็เห็นใจเรานี่ เรามุ่งมาเพื่อท่านท่านก็รู้ แนะ เวลานี้เป็นเวลาตักดวง อรรถธรรมทั้งหลายต้องเปิดโอกาส ท่านรู้หมดแหละ ใครจะไปรู้ยิ่งกว่าพ่อแม่ครูจารย์มัน เราก้ไม่ไป พอออกพรรษาแล้วถึงไป ส่วนมากไม่ค่อยไปซ้ำของเก่าแหละ ไปบ้านนี้แล้วไป บ้านโน้น คราวหลังไปทางโน้น ๆ เรื่อย ส่วนมากเราไม่ซ้ำของเก่าหรอก ไปที่ไหนเหมือนกัน

อย่างท่านจำพรรษาสกลนคร อยู่บ้านโคก ๓ ปี หนองผือ ๕ ปี เราเที่ยวแถวนี้ตั้ง แต่วัดท่านวัน ถ้าเปิด ภูเหล็ก จนกระทั่งถึงภูจ้อก้อ เป็นยังงัยไกลไหม ปีนี้ขึ้นนี้ลงทางนี้ ปี นั้นขึ้นทางนั้นลงทางนั้น ปีนั้นขึ้นทางนั้นลงทางนี้ ปีนี้ขึ้นทางนี้ลงทางนั้น หลายปีต่อหลาย ปีจนถึงโน้น เรื่องซ้ำไม่ซ้ำ ภูเขาลูกเดียวนั้นละแล้วต่อกันไปเรื่อย ๆ จนถึงภูจ้อก้อท่าน หล้าโน้นแล้ว เทียวจริง ๆ เพราะฉะนั้นประวัติของเราใครจะเขียนไม่ได้เลยละ จะได้ยัง งัยก็เราไปองค์เดียว ๆ ถ้าไปกับองค์นี้องค์นั้น ท่านก็เอาเงื่อนนี้ต่อกันซิ เดี่ยวองค์นั้นก็เล่า ให้องค์นี้ฟังว่าท่านไปที่นั้น ๆ แล้วไปกับองค์นั้น องค์นั้นก็เล่าต่ออีกว่าท่านไปที่นั้น ๆ เงื่อนมันต่อกันไปได้เรื่องมันก็ได้ใช้ใหม่ละ เขียนประวัติก็เขียนได้ แต่นี้ไม่ มีแต่ไปองค์ เดียว ๆ ทั้งนั้น ถึงจะรู้จักเราเล่าให้ฟังว่าเราอยู่ที่นั่นที่นี้ ก็เล่าให้ฟังเฉพาะที่อยู่ไม่มีใคร ติดตามจะรู้ได้ยังงัย

เราเป็นคนอภิวาสนาไปไหนมันเป็นอย่างนั้น ไปแต่องค์เดียว ๆ เทียว กรรมฐานคนเดียวทั้งนั้นเลยนะ ตั้งแต่ออกจากการศึกษาแล้ว เข้าป่าแล้วก็ขึ้นเวทียเลย ขึ้น

ก็ขึ้นจริง ๆ เสียด้วยนะไม่ได้ขึ้นธรรมดา ขึ้นแบบเอาเป็นเอาตายเลย ไม่ได้มีแบบเหยาะ ๆ เหยะ ๆ แหละทำงาน เพราะฉะนั้นจึงไม่เอาใครไปด้วยมันทำให้กดถ่วงกันไปคนเดียวมันสะดวกทุกอย่าง ชีวิตของเราคนเดียว ถ้าเป็นสองก็น้ำไหลบ่าสองช่องแล้วไม่รุนแรง ๓ องศา ๔ องศาแล้วน้ำไหลบ่าซาไปหมดไม่มีกำลัง ไปองค์เดียวก็เหมือนกับน้ำที่ลงช่องเดียว ฟุ้ง ๆ ๆ จึงไปองค์เดียวเพื่อความสะดวกสบายในการบำเพ็ญของเจ้าของ การเป็นอยู่ขบขันนี้เป็นเรื่องของเจ้าของทั้งหมด อยากกินก็กิน ไม่อยากกินก็วันช่างมัน นั่นอย่างนั้นนะ อยากกินเมื่อไรกิน ไม่อยากกินก็ไม่กิน ไปที่ไหนอยากพักก็พัก...เรื่อย ชอบที่ไหนสะดวกที่ไหนพัก ๆ เรื่อยไปยั้งงั้น

ถ้าไปกับหมู่กับเพื่อนจะต้องเล็งดูหัวใจหมู่เพื่อนซิ คนไปด้วยกันไม่มองดูใจกันได้ เหนอ ก็ต้องมองดูใจกัน เราไปองค์เดียวเรามองดูหัวใจเราพอ เดินทั้งวันนี้ก็เดินจงกรมทั้งวันว่าไปคนเดียว นั่นจึงได้ว่าใครจะเขียนประวัติเราเขียนไม่ได้ นอกจากจะหยิบมาเขียนบ้างตอนที่เราเล่าให้ฟังตรงนั้นตรงนี้บ้าง อย่างนั้นเขียนได้ แต่จะให้สืบต่อกันนี้ไม่ได้ เพราะไม่มีใครติดตาม เราไม่ให้ติดตามนี้ ไปองค์เดียว ๆ ตลอด จนกระทั่งถึงบ้านแถวเสื่อกินคนก็มี เขาจะมานอนเฝ้าเรา เขากลับเสื่อกินเราอย่างนั้นก็มี

แต่ก่อนเสื่อขุมนี้นี้ไม่ได้เหมือนทุกวันนี้ ทุกวันนี้ป่าก็ไม่มีสัตว์เสื่อไม่มี หมดเลยหมดจริง ๆ นะ คือเราได้เที่ยวย้อนหลังแล้วไปเห็นสภาพเก่าที่เคยไปนี้ มันเป็นไร่เป็นสวนไปหมด เป็นบ้านเป็นเรือนหมดเลย เหมือนอย่างบ้านตาด นี่จากนี้ขึ้นถึงภูเขามีสแต่ดงใหญ่ทั้งนั้น เวลานี้มีแต่สวนอ้อยเต็มหมด บ้านผู้บ้านคนสวนอ้อยเต็ม ทางโน้นทางไหนก็เหมือนกันหมด เวลาย้อนหลังไปถึงได้ปลงธรรมสังเวช โห ถึงขนาดนี้เขียนนะ ทำลายหมด

เราไม่ได้คิดเลยว่าพวกป่าเหล่านี้จะถูกทำลาย แล้วสัตว์เสื่อเนื้อต่าง ๆ นี้จะถูกทำลายหมดนะ ป่าหมดสัตว์ก็หมด แต่ก่อนอ้อยยั่วเยี้ย ๆ อยู่ตามป่า จนสัตว์ไม่รู้จักคนไม่รู้จักกลัว ยิ่งไปทางดงศรีชมภู ทางภูสิงห์ ภูวัว ภูลังกานี้ บ้านคนอยู่ห่าง ๆ ไปทั้งวันก็ไม่เจอบ้าน บางแห่งนะไปทั้งวันไม่เจอบ้านห่างกันไหมพิ้งซิ นอกจากนั้นมีแต่ดงแต่ป่าทั้งหมดเลย แล้วสัตว์เต็ม เราไปสัตว์ไม่รู้จักกลัวคนเพราะไม่มีใครทำลายเขา บ้านคนไม่มีคนมีน้อยแต่ก่อน

ประกอบกับที่เหล่านี้เป็นที่ไร่ป่าด้วย ยาแก้ไร่ป่าไม่มี ใครไปก็ตาย พวกย้ายบ้านย้ายเรือนไปจากทางส่วนมากร้อยเอ็ด อุบลฯ ยโสธรนี้เป็นอุบลฯ อันเดียวกันแต่ก่อน ย้ายเข้าไป แล้วคนทุ่งเข้าไปดง ไปก็เป็นไร่ ผู้ตายก็ตาย ผู้ไม่ตายก็เผ่นกลับบ้าน มันถึงไม่มีบ้านคนแต่ก่อน ครั้นต่อมาความจำเป็นบังคับเข้าไป ยากก็ทนกันกับไร่ป่า ไร่มาลาเรียนนั้นแหละไร่ป่าจะเป็นอะไรไป คนหนาแน่นเข้า ๆ เดียวนี้เลยกลายเป็นบ้านคนหมด ป่าทั้ง

หลายหมดเลย หมดจริง ๆ ไม่มีเหลือ มองดูความกว้างขวางของทุ่งของสวนนี้สุดสายตา ๆ แต่ก่อนเป็นป่าสุดท้ายตา ทำลายหมดเลยไม่มีเหลือ

นี่พูดถึงเรื่องการเที่ยว ก็ยังดีนะในสมัยเราเที่ยวป่ายังมีร้อยเปอร์เซ็นต์นะ เรามาสร้างวัดนี้ได้สัก ๙ ปี ๑๐ ปี ป่าแถวนี้เริ่มหมดละ ที่แรกเป็นดงหมด ครั้นต่อมานี้ก็เป็นไร่ เป็นสวนไปหมดแล้ว แต่ก่อนเที่ยวที่ไหนเป็นป่าจริง ๆ เพราะฉะนั้นจึงว่าหาที่นั่นหาที่นี้ หาที่เด็ด ๆ เด็ดคือหาที่สัตว์ที่เสียละชิ ที่ไหนก็มีแต่เสือ แต่มันชุมหรือไม่ชุมต่างกัน ตรงไหนที่น้ำกล้วไล่เจ้าของเข้าไปตรงนั้น ไ่เข้าไปตรงนั้น

แต่ก่อนเป็นฆราวาสซื้อขลาดที่สุตนะหลวงตาบัว นี่ไม่ได้ยกยอเจ้าของเรื่องความซื้อขลาดนี้ คนในบ้านไม่มีใครซื้อขลาดยิ่งกว่าเรา เรานี่ซื้อขลาดที่สุดเลย กล้ว พอไปบังพุ่มไม้ พุ่มเดียวก็ว่าจะมีเสือ-หมิในนั้น ๕ ตัวแล้ว มันกล้ว เวลาไปบวชนี้ตัดใหม่หมดว่าไง กล้วเท่าไรยิ่งเข้า แต่ก่อนกล้วแล้วแผ่น เดียวนี้กล้วเท่าไรยิ่งเข้า ๆ ตรงไหนสถานที่ไหนที่กล้ว ๆ มากนั้นละภาวนาดี บังคับเจ้าของเข้าไป กล้วเท่าไรยิ่งเข้า ไปอยู่ที่นั่นภาวนาดีนี่ จิตมันไม่คิดคะนองไม่ตื่นไม่กวัดแกว่งไปไหน บังคับจับใส่ธรรมก็ง่าย ๆ ภาวนาก็ได้ผล เมื่อได้ผลในที่เช่นไรที่เช่นนั้นก็ต้องเป็นสถานที่บำเพ็ญของเรา ยากลำบากจะเป็นจะตายอย่างไร ก็ต้องยอม นี่ละที่ว่าไม่เอาหมู่เพื่อนไป มันไม่สนุกมันไม่ได้เด็ด

ไปลำพังเจ้าของมันเด็ดจริง ๆ ไม่ได้พูดเล่นไม่ได้พูดอวดนะ เรานี่เอาจริง ๆ พูดถึงเรื่องความพากเพียรนี้ไม่ล้มจนกระทั่งวันตาย งานทางโลกได้ทำมามากน้อยเพียงไรก็เคยทำ ไม่เคยได้สละเป็นสละตายกับมันนะงานเหล่านั้น แต่งานเพื่อฆ่ากิเลสนี้สละตลอด ๆ ๆ ถึงจุดแล้วเอานะเท่านั้นพอ คำว่าเอาหนาเป็นอันว่าขาดสะบั้นไปเลย เป็นก็เป็นตาย ก็ตาย จึงว่าหนักมาก

กิเลสไม่มีอะไรฉลาดแหลมคมยิ่งกว่ามันละ มันถึงได้ครอบหัวใจโลกธาตุ สัตว์โลก ทุกตัวเว้นพระพุทธเจ้าพระอรหันต์ท่านเท่านั้น นอกนั้นมันครอบหมดเลย ไม่ฉลาดครอบได้ยังไง มันฉลาดเหนือโลกถึงได้ครอบโลกละชิ มีธรรมเท่านั้นที่จะมองเห็นมันนอกนั้นไม่เห็น ธรรมเท่านั้นที่จะปราบมันได้นอกนั้นปราบไม่ได้ เพราะฉะนั้นธรรมจึงเรียกว่า โลกุตระธรรม ธรรมเหนือกิเลส ธรรมเหนือโลก โลกก็คือโลกของกิเลสของคนมีกิเลส โลกุตระธรรม-ธรรมเหนือโลก เอาธรรมเข้ามาปราบอยู่ เริ่มแรกก็ล้มลูกคลุกคลานนั้นแหละ ก็อาศัยความอุตสาหะพยายามไม่หยุดไม่ถอย ฟัดกันไปฟัดกันมา สุดท้ายความแพ้วความชนะมันเป็นครูทั้งนั้นนี่ แพ้วในนั้นชนะในนั้นเป็นครูในนั้นเรื่อยไป มันก็ผ่านไปได้ซี

ฉะนั้นเวลาสอนคนบางที่จึงท้อใจเหมือนกันนะแต่ทนเอา ผู้ดียังมี แยกผู้ดีมาพิจารณาเป็นกำลังใจเสีย ถ้าจะมองดูทั่ว ๆ ไปนี้มันสอนไม่ลงนะ ไม่ได้พูดด้วยความโอ้อวด ไม่ได้พูดด้วยความดูถูกเหยียดหยามนะ ตามหลักความจริงระหว่างธรรมกับโลกต่าง

กันอย่างไรบ้าง หรือไม่อยากพูดว่าบ้าง ตัดออกเลย มันต่างกันยังไงว่าฉันเลยมันถึงเด็ดดี
 โลกหนาแน่นขนาดไหน ธรรมสว่างกระจ่างแจ้งละเอียดขนาดไหน เพราะฉะนั้น
 พระพุทธเจ้าพอเวลาตรัสรู้ใหม่ ๆ จึงทรงท้อพระทัย ก็อย่างนั้นเอง มันเหมือนกับว่าจะ
 เอากำปั้นนี้ถ้าเทียบแล้วนะ เหมือนกับเอากำปั้นนี้ไปตีภูเขาทั้งลูกให้แตก มันเป็นไปได้เห
 รอพิจารณาซิ ข้อเทียบเคียง พระองค์เพียงพระองค์เดียวเท่านั้นก็เท่ากับกำปั้น สามแดน
 โลกธาตุนี้เท่ากับภูเขา มันใหญ่มันหนาขนาดไหน แล้วจะไปทำลายกิเลสอยู่ในภูเขาเหล่า
 นั้นท่านจะทำลายได้ยังไง นั่นละที่ทรงท้อพระทัย

อ้อ บทเวลาพิจารณาแล้ว วิธีการต่าง ๆ มี ในภูเขาลูกนั้นมันก็ไม่ได้เป็นหินแห่ง
 ทัพไปหมดทั้งลูก ยังมีหญ้ามีอะไรแทรกอยู่ในนั้น ที่นี้คนที่หนาแน่นมี คนบาง ๆ ยังมี
 ท่านแยกประเภทออก ๆ ถึงได้มีแก่พระทัยสอนโลก เข้าใจหรือ ที่พูดนี้เข้าใจหรือเปล่า
 คำว่าหนาในโลกส่วนใหญ่มันหนาทั้งนั้นจริง ๆ นี้ หนาอย่างที่ภูเขาทั้งลูก จะเอากำปั้น
 ไปตีภูเขาให้แตกมันเป็นไปไม่ได้ เมื่อตีภูเขาไม่แตกก็ไปเด็ดเส้นหญ้าซิ เส้นหญ้าอยู่บนภู
 เขานั้น โขยกออกซิดินอยู่ในภูเขานั้น มีโขยกได้ขนาดนี้ก็เอาได้แค่นั้นก็เอา มันไม่ใช่เป็น
 หินแห่งที่ทับด้วยกันหมดนี่นะภูเขาทั้งลูก ยังมีหญ้ามีอะไรพอจะทำลายได้ มีดินมีอะไร ที่
 อ่อน ๆ มีอยู่

อันนี้คนที่หนาแน่นผู้บางยังมี ก็เอาผู้บางนั้นไปผู้หนาก็ทิ้งไว้ พระองค์จึงได้ทรง
 สอนโลกเรื่อยมา นี่ตัวเท่าหนูก็ยังเป็นในหัวใจเรา มันท้อเหมือนกันบางที่แต่ก็ทนเอา
 อย่างว่านั้นแหละ มันต่างกันขนาดไหนธรรมกับโลกฟิงซิ กิเลสกับธรรมต่างกันขนาดไหน
 เทียบกันอย่างนั้นแหละ เทียบกันอย่างภูเขาทั้งลูกกับกำปั้น ใครจะไปทำลายกิเลสก็
 เหมือนกับเอากำปั้นไปทำลายภูเขา กิเลสมันมากต่อมาก สัตว์ทุกตัวมีกิเลสทุกตัวว่าไง ใจ
 ทุกดวงมีกิเลสอยู่นั้นทุกดวง ๆ เท่ากับภูเขา ๆ แล้วจะเอากำปั้นไปตีมันแตกได้ยังไง นี่ละ
 มันหนัก

ให้พากันพยายามนะ เราเกิดมาพบพระพุทธศาสนานี้เลิศแล้วนะ ไม่ได้เกิดพบ
 ง่าย ๆ นะพุทธศาสนา **ที่ว่าโลกว่างเปล่าจากศาสนา ๆ นั้นหมายถึงพุทธศาสนาทั้งนั้น**
นะ ไม่ได้หมายถึงศาสนาอื่นของคนมีกิเลสต้นเดาเกาหมัดนะ หมายถึงท่านผู้สิ้น
 กิเลสแล้วมาสอนโลก ที่ว่าศาสนาพระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ ๆ มาหรือว่าว่างศาสนา
ศาสนาไม่มี ศาสนาว่าง เวลาที่ไม่มีมีศาสนา คือไม่มีพุทธศาสนานั้นเอง พระพุทธเจ้า
มาตรัสรู้แต่ละพระองค์ ๆ นั่นละคือศาสนามาแล้ว ๆ คำสอนเครื่องจุดลากสัตว์มา
 แล้ว เวลานี้มาแล้วเครื่องจุดลากสัตว์ออกจากที่จมดิ่งนั้นมาแล้ว ๆ ความหมายว่าอย่าง
 นั้น นี่ก็ล่วงมาแล้วได้ ๒,๕๐๐ กว่าปีแล้วใครจะตื่นก็ตื่นนะ ถ้าไม่ตื่นจมจริง ๆ

เรื่องนรกสวรรค์นี้สำคัญมาก กิเลสมันเอาจริง ๆ ให้เชื่อมั่นจนได้นั้นแหละ นี่ละ

เราวิตกมากตรงนี้ ก็เลสตัวนี้สำคัญมากนะ ก็เลสตัวปฏิบัติเสธบาปบุญนรกสวรรค์ แล้วยกจากนั้นตายแล้วสูญ นี่สวณธรรม มีพวกนี้ที่มันให้คนหลวมตัวลืมนิ้ว ทำความชั่วช้าลามกอย่างไม่สะทกสะท้านคืออันนี้เอง แล้วที่นี้เวลาผลเกิดขึ้นมาก็แบบเดียวกันซี แล้วใครจะเป็นคนรับ คนนั้นละคนตัวมันเก่ง ๆ นั้นละจะรับนะ คนหนึ่งสอนไว้ตามหลักความเป็นจริง คนหนึ่งไปลบล้างมันลบล้างได้ยังไง ก็ของมีของจริงอยู่แล้วจะไปลบล้างได้ยังไง ลบไม่ได้ นอกจากจะหลบจะหลีกในสิ่งที่ควรหลบหลีก นอกจากบำเพ็ญก้าวเข้าไปสู่สถานที่ก้าว เช่น สวรรค์ นิพพาน พรหมโลก

ความดีบุญกุศล เอ้า ก้าวเข้าไป เรื่องบาปนรกอเวจีนี้ให้ผลึกเจ้าของออก มันอยากขนาดไหน เอ้า เอาชีวิตเข้าแลก ชีวิตนี้ไม่มีความหมายอื่นไต่ยิ่งกว่าเราไปจมในนรกตั้งกับตั้งกัลป์ ต้องอย่างนั้นซีเทียบกัน ความอยากหรือความดิ้นล้มดิ้นตาย ที่จะเป็นจะตาย เพราะความทุกข์มากในชีวิตนี้ เพียงชีวิตนี้เท่านั้นไม่นาน เอ้า อย่างมากเท่าไรปีพิจารณาซิ ทนทุกข์ทรมานด้วยการสร้างคุณงามความดี หรือด้วยการฝืนกิเลสนี้จะทุกข์ขนาดไหนวะ ไปจมอยู่ในนรกเพราะการทำตามกิเลสนี้ซึ่งมันสำคัญ ก็กับที่กัลป์นั้นเทียบกันปุบเข้าไป มันทำไม่ลงแหละคนเรากล้ามีเหตุมีผลเทียบแล้ว...ไม่ทำ ก็เป็นเราจริง ๆ นี่ไปจมจะเป็นใครไป

เดี๋ยวนี้ศาสนาของพระพุทธเจ้ายังพอมิ ที่จุดที่ลากยังพอมิ ให้รับให้เร่งชวนขยาย สรรณะ พุทธ ธรรม สงฆ์ สรรณิ คัจฉามิ สำคัญมากนะ อะไร ๆ อย่างลืมนี่นะ หลักใจเป็นสำคัญ ไม่มีอะไรจะยิ่งกว่าหลักใจ หลักใจนี้สำคัญมาก นอกจากนั้นยังครูบาอาจารย์เป็นที่เกาะอีก อันนี้สำคัญอยู่มากนะ อบอุ่น ไปสด ๆ ร้อน ๆ พบกันสด ๆ ร้อน ๆ เห็นกันสด ๆ ร้อน ๆ ได้ยินได้ฟังกันสด ๆ ร้อน ๆ เห็นหน้าเห็นตากันอยู่สด ๆ ร้อน ๆ นี่ละเป็นสิ่งที่เราใจจิตใจของเราให้หมุ่นตัวในทางที่ดี

เพราะมีหลักยึดนี้ มีพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์เป็นศูนย์กลางจุดไว้แล้วยังไม่แล้ว ยังมีครูบาอาจารย์เป็นที่ตายใจที่แนใจ เป็นที่ฝากเป็นฝากตายเข้าอีก มันก็แน่นเข้าไปอีก แน่นเข้าไปอีก นี่ละสิ่งนี้สำคัญมากนะ ถ้าขาดอันนี้แล้วเราอย่าเข้าใจว่าโลกนี้จะพาคนให้เจริญรุ่งเรืองนะ ไม่มีคำว่าเจริญ ถ้าธรรมไม่เข้าแทรกแล้วหาความเจริญไม่ได้ มีมากมีน้อยไม่มีความหมายใด ๆ ทั้งสิ้นถ้าขาดที่พึ่งทางใจคือธรรมแล้ว ฉะนั้นจงเอาให้ดี

เราอย่าไปมองข้ามนะ ว่าคนนั้นมันมีศรีสุขมีเงินเท่านั้นเท่านั้น มียศถาบรรดาศักดิ์เท่านั้นเท่านั้น มันลมปากเฉย ๆ นี่ กองสมบัติก็กองอยู่ในนรกก็ทุกข์อยู่ที่นี่ เอาไฟมาจี้ดูซิ เอ้า กองสมบัติมาช่วยไหม เอาไฟมาจี้ดูซิ ร้องโก๊ก ๆ อยู่นั่นเห็นไหม นั่นถ้าเราไม่รักษาตัวของเรา เราต้องรักษาตัวของเราซิ อย่าเอาไฟมาจี้ตัวเอง นั่นรักษาก็อย่างนั้นซิ อันใดที่จะติงามต่อตัวเองให้พยายามชวนขยาย พระพุทธเจ้าจึงสอนภิกษุ ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย

พวกเธอทั้งหลายจงอยู่ให้มีที่พึ่ง อย่าอยู่ปราศจากที่พึ่ง ที่พึ่งคือธรรม หลักใหญ่ท่านสอน
ในพระไตรปิฎกมีนี่เราได้ดู โอ้อโฮ ชื่นภิกษุทั้งหลายเลย เธอทั้งหลายจงมีที่พึ่ง อย่า
ปราศจากที่พึ่งคือธรรม จากนั้นก็สติธรรมให้แนบติดกับตัว ให้รู้ตัวเสมอ ฟังซิ
เอาเท่านั้นละ ไม่เทศน์มากแหละเหนื่อย จะให้พร